

Arrest

nr. 215 125 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Bidsprinkhanenlaan 21
1170 WATERMAAL - BOSVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Guinee (Conakry) en bent u geboren in Mamou. U behoort tot de Peul bevolkingsgroep en bent moslima. U bent niet politiek actief. U verloor uw beide ouders op zeer jonge leeftijd. In tegenstelling tot uw jongere zus, A., die bij jullie tante, D.S., terecht kwam, werd u door het gezin van uw oom, I.S., opgenomen. Uw zeven jaar oudere broer, E.O., zorgde voor zichzelf. Op een leeftijd van zeven jaar werd u besneden volgens het type 2. Tot op het heden ondervindt u fysieke last. Sinds uw kindertijd lijdt u aan sikkelcelanemie, waarvoor u behandelingen kreeg. Toen u ongeveer tien-elf jaar oud was verhuisde uw oom met zijn hele gezin naar Conakry, waar hij een winkel uitbaatte.

U werd binnen de familie van uw oom als werkkraacht gebruikt en mocht –in tegenstelling tot uw nichten- nooit naar school. Toen u vijftien jaar oud was riep uw oom u bij zich en vertelde dat hij een huwelijk voor u had geregeld met zijn kennis T.H.S.. U probeerde uw oom duidelijk te maken dat u te jong was om te huwen maar kreeg geen gehoor. De twee vrouwen van uw oom luisterden naar uw grieven maar stelden dat ze niet tegen de beslissing van uw oom konden ingaan. U aanvaardde uw lot en huwde traditioneel/religieus met T.H.S. tijdens een ceremonie die in uw geboorteplaats Mamou voor jullie was geregeld. Na de ceremonie keerden jullie terug naar Conakry. Tussen 2012 en 2015 leidde u een goed leven bij uw echtgenoot en beviel u van jullie dochter M.C.S.. Uw echtgenoot, die als handelsbemiddelaar werkte, kreeg echter een probleem met één van de klanten en diende te vluchten. U heeft sindsdien geen enkel nieuws meer over hem. U en uw dochter werden financieel onderhouden door Am., een vriend en zakenpartner van uw echtgenoot. U kon ook verder in de woning blijven die u samen met een schoonzus van uw echtgenoot betrok. Om wat extra bij te verdienen kapte u de haren van de vrouwen in de buurt. Omdat u zonder echtgenoot zat vroegen meerdere mannen bij uw oom I.S. om uw hand. Omwille van deze situatie en omdat u een betere medische behandeling wilde voor uw aandoening probeerde u een reis naar Europa te regelen. U werd hierbij geholpen door Am. die voor u een paspoort regelde. U reisde beiden naar Dakar (Senegal) waar u een visum voor Italië aanvroeg. Uw visumaanvraag werd echter geweigerd en u keerde terug naar huis. Op 18 mei 2016 kreeg u bezoek van uw oom I.S.. Hij merkte u op dat jullie elkaar zo weinig zagen en vroeg u de volgende dag bij hem langs te komen voor een bezoek. Toen u de volgende dag bij uw oom thuis kwam vernam u van uw oom dat hij u aan ustaz (meester) Ab.D., één van zijn burens en een oude koranleraar met drie vrouwen, ten huwelijk had gegeven. U liet uw afkeur blijken en vertelde uw oom dat een huwelijk niet mogelijk was omdat u nog steeds gehuwd was. Uw oom haalde aan dat uw echtgenoot al een tijd weg was en u bij gevolg niet meer als gehuwde vrouw kon gezien worden. Toen jullie twist escaleerde en u door uw oom werd geslagen kwamen de burens tussenbeide. Wanneer ze jullie uit mekaar trokken nam u de benen en nam een taxi naar huis. U vertelde de schoonzus van uw man wat u was overkomen. Zij verwittigde de oom van uw echtgenoot die het voor u opnam. Hij ging naar uw oom om te vertellen dat de familie zijn beslissing niet accepteerde omdat u nog steeds met uw echtgenoot gehuwd was. U besloot voor uw veiligheid bij uw vriendin H.B. te gaan onderduiken. Omdat uw oom u had gemeld dat uw dochter M.C.S. besneden moest worden nam u uw dochter ook mee. Op 24 mei 2016 besloot u samen met H.B. Guinee te verlaten. U sprak met uw schoonzus, D.S. die in Mamou woonde, om uw dochter bij te houden ten einde uw oom haar niet zou besnijden. U reisde vanuit Conakry per bus naar Mali. Vanuit Mali zette u uw tocht verder naar Nigeria en Algerije. Daarna reisde u door naar Marokko waar u om geld voor uw oversteek naar Spanje te verdienen de haren van de vrouwelijke reizigers kapte. Vanuit Spanje reisde u verder naar België waar u op 4 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een medisch attest met vaststelling van een besnijdenis van het type 2 (d.d.14/09/2017) en medische verslagen (d.d. 15/03/2017; d.d.24/03/2017; d.d.16/11/2017; d.d.15/03/2018 en d.d. 25/03/2018). Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw raadvrouw, mr. De Wolf, een mail waarin ze benadrukt dat er rekening moet worden gehouden met uw kwetsbaar profiel (mail d.d. 11/04/2018).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19/01/2017 blijkt u te hebben verwezen naar medische problemen. U wilde dan ook in België u laten behandelen (zie verklaringen DVZ, vraag 31,32).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd met welke symptomen u kampt en welke behandelingen u krijgt (notities persoonlijk onderhoud CGVS – verder “notities”, p.24). Aangezien u melding maakte van mogelijkheid van pijn en duizeligheid werd u gevraagd hoe u zich (die dag) voelde. U antwoordde “Het gaat”. Maar deze ochtend voelde ik weer pijn aan mijn onderrug en denk dat het weer terug komt... overmorgen heb ik een bloedname... het is bloedziekte en botziekte (notities CGVS, p.25). U maakte verder doorheen uw persoonlijk onderhoud geen melding meer over specifieke last waardoor u uw persoonlijk onderhoud niet meer zou kunnen doen. Wanneer u op het einde van het onderhoud werd gevraagd of u nog iets toe te voegen had stelde u “Neen ik heb alles gemeld...” (notities CGVS p.40). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat uw oom I.S. u dwingt ustaz (meester) Ab.D. te huwen. Voorts vreest u dat uw oom I.S. uw dochter laat besnijden.

Wat betreft het door u aangehaalde feit een gedwongen huwelijk te vrezen, kan verder niet worden besloten dat hieruit een vrees voor vervolging of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' kan worden afgeleid bij een eventuele terugkeer naar Guinee (Conakry).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw medewerking tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (ondermeer met het oog op het verzamelen van algemene informatie over het al dan niet beschikken over een paspoort en mogelijke stappen om naar het buitenland te reizen) ondermaats kan genoemd worden. Van een persoon die om internationale bescherming vraagt kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze op spontane wijze haar medewerking verleent wanneer er vragen worden gesteld over identiteitsdocumenten. Zo antwoordde u op de vraag of u ooit over een reispaspoort beschikte nietszeggend "mm". Er werd u dan ook duidelijk gemaakt dat u duidelijk bevestigend of ontkennend diende te antwoorden ten einde correct verstaan te worden. U verduidelikte daarop aan dat u ontkennend had geantwoord op de vraag naar het bestaan van een paspoort (notities CGVS, p.6). U werd vervolgens gevraagd of u ooit een paspoort heeft aangevraagd. U bemerkte dat u deze stappen nooit had ondernomen omdat dit door uw jonge leeftijd niet ging. U stelde wel dat volwassenen dergelijke dingen voor je (kunnen) doen. Er werd u dan ook gevraagd of er ooit een paspoort voor u werd aangevraagd. U liet het echter na meteen klaarheid te scheppen en antwoordde "dat is mogelijk". U werd dan ook gevraagd uit te leggen wat u daarmee bedoelde. U herhaalde echter enkel met een verwijzing naar een mogelijkheid (notities CGVS, p.6). Weerom werd u gevraagd om duidelijk te zijn wat u hiermee bedoelde. U haalde aan: "Het is een manier van spreken, want ik weet niet of iemand dat zou hebben gedaan voor mij, maar het is mogelijk maar ik weet er niets van". Aangezien u opnieuw naar een "mogelijkheid" verwees werd u gevraagd wie er voor u een paspoort kon hebben aangevraagd. U lachte daarop en zei: "Neen ik weet niet, ik weet niet" (notities CGVS, p.7). Op de vraag of er ooit buiten uw land van herkomst een paspoort voor u is aangevraagd antwoordde u eerst dat men normaal gezien een paspoort in je land aanvraagt, dat u dit nooit gedaan had en dat u verder niemand kende die dat elders voor u zou hebben kunnen doen. U ontkende vervolgens ooit stappen te hebben ondernomen om een legale reis uit uw land te regelen (notities CGVS, p.7). Op de vraag of iemand voor u dergelijke stappen zou hebben ondernomen antwoordde u met de vage bemerking: "Dat is mogelijk want men heeft me geholpen mijn land te verlaten, maar dat was ik niet zelf die de stappen heeft ondernomen." Gelet uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u op de vraag naar het bestaan van persoonlijke documenten had verklaard over een paspoort te hebben beschikt, dat u dit document in Guinee had achtergelaten en u er verklaarde dat u in Senegal tevergeefs had geprobeerd een visum voor Italië te regelen (zie verklaringen DVZ d.d.19/01/2017, p.9 vraag 28), werd u gevraagd om heel concreet en in detail te vertellen wat u allemaal weet over een eventuele regeling van een paspoort en het regelen van een reis voor u. U antwoordde echter "Ik weet niets" (notities CGVS, p.7). Na confrontatie met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u enkel: "Ik heb dat niet zo gezegd, ik zei enkel dat één keer men me foto's had gevraagd, maar ik weet niet wat die persoon met deze foto's heeft gedaan" (notities CGVS, p.7). U werd vervolgens erop gewezen dat u diende mee te werken en spontaan te melden wat u allemaal wist over documenten en het regelen van reizen. U reageerde met "OK" (notities CGVS, p.8). Er werd u dan ook opnieuw gevraagd om spontaan en concreet te vertellen wat u allemaal wist over mogelijke documenten en het regelen van een reis naar het buitenland. Uw reactie was achtereenvolgens een lach, een stilte en een akkoord. U ging vervolgens niet spontaan over tot het geven van de gevraagd informatie. Uiteindelijk gaf u toe dat een vriend van uw echtgenoot, Am., foto's van u had meegenomen om documenten voor u te regelen. U vertelde even verder –weerom na enig dralenbeiden naar de Italiaanse ambassade in Dakkar (Senegal) te zijn geweest om een visum voor Italië te vragen, dat echter werd geweigerd (notities CGVS, p.8,9). U weinig collaborerende houding om uw Protection Officer aan concrete en correcte gegevens te helpen doet dan ook vermoeden dat u bepaalde informatie achterhoudt.

Dit vermoeden wordt overigens bijgetreden door ernstige bedenkingen die kunnen worden gemaakt aangaande uw werkelijke leeftijd. Waar uw raadvrouw in haar schrijven uw "zeer jonge leeftijd" benadrukt (mail mr. De Wolf, d.d. 11/04/2018) –u verklaarde immers op 25 maart 1997 te zijn geboren (notities CGVS, p.4)- blijkt uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, meer bepaald uit de gegevens van uw Guinees reispaspoort, uitgegeven op 15 maart 2014 en geldig tot 14 maart 2019 (zie informatie blauwe map), dat u op 20 januari 1989 bent geboren. Uit deze objectieve gegevens blijkt dan ook dat u ongeveer acht jaar ouder bent dan u de Belgische autoriteiten voorhoudt en dat u op het moment van uitgifte van uw paspoort op 15 maart 2014 ongeveer vijfentwintig jaar oud was,

ruimschoots boven de wettelijk bepaalde meerderjarige leeftijd in uw land, met name eenentwintig jaar. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd. Aan uw bewering omwille van uw minderjarigheid nooit een identiteitskaart te hebben aangevraagd en of er over te hebben beschikt, kan -mede gelet op het bestaan van een reispaspoort-bij gevolg evenmin geloof worden gehecht (notities CGVS, p.6). U verklaarde immers dat een identiteitskaart wordt aangevraagd indien men wil/ van plan is te reizen (notities CGVS, p.5). Uw uitleg dat uw paspoort door een vriend van uw echtgenoot voor u werd geregeld omdat u, behalve gezondheidsproblemen destijds ook problemen had met uw oom I.S. die u na verscheidene huwelijksaanzoeken onder druk zette om te trouwen (notities CGVS, p.10), ontbeert overigens enige coherentie. Behalve dat u de volledige naam van Am., de vriend/zakenpartner van uw man die u jarenlang helpt en onderhoudt, niet kent, (notities CGVS, p.8,12), blijkt uit de gegevens van uw paspoort dat het document in maart 2014 werd uitgegeven, dat wil zeggen **vóór** het vertrek van uw echtgenoot in 2015 (notities CGVS, p.21). Dat er via uw oom talrijke huwelijksaanzoeken werden gedaan terwijl u samen met uw echtgenoot leefde en uw oom u in die tijd aan een andere man zou hebben willen uithuwelijken staat dan ook haaks op uw verdere uitleg dat uw oom had besloten u opnieuw te laten trouwen omdat uw echtgenoot sinds geruime tijd niet meer aanwezig zou zijn geweest (notities CGVS, p.34). Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij/zij de waarheid vertelt en de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn/haar aanvraag en/of bij het evalueren van zijn/haar vrees. U heeft, zoals hierboven reeds bleek, manifest nagelaten dit te doen.

Ook wat betreft uw recente vluchtmotieven dient te worden opgemerkt dat er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw voorgehouden profiel en uw beweerde problemen.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat uw opeenvolgende verklaringen, die de kern van uw relaas omvatten, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal helemaal niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tot uw zesde leerjaar naar school bent geweest en verduidelijkte er dat u uw zesde jaar niet had afgemaakt (zie verklaringen DVZ, p.4,5, vraag 11). Luidens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en benadrukt door uw raadvrouw in haar schrijven beweerde u echter nooit de kans te hebben gekregen naar school te gaan omdat uw oom u als werkvrouw/huisslaaf gebruikte (notities CGVS, p.22 en mail mr. De Wolf, d.d. 11/04/2018).

Ook schepte u helemaal geen duidelijkheid met wie u eventueel zou gehuwd zijn geweest. Aangaande uw echtgenoot/partner benoemde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw partner immers als L.S.. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw echtgenoot/partner T.H.S. heet (notities CGVS, p.19). Gevraagd of uw echtgenoot onder een andere naam gekend is, stelde u van niet. Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdige gegevens antwoordde u: "Neen neen, ik gaf dezelfde naam op, de tolk heeft dat verkeerd verstaan". U werd dan ook gewezen op de door u opgegeven naam van uw partner, met name L.S.. U bleef ontkennen en zei: "Neen neen neen, ik heb T. genoemd, wel heb ik eens L. genoemd, dat was het vriendje van een vriendin van me, ik heb toen L. genoemd als naam, dat is vriendje van een vriendin, misschien hebben ze zich vergist daar". Uw uitleg voor deze inconsistentie houdt echter geen steek. Uit geen enkele vraag in uw administratieve dossier opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u werd gevraagd naar (de naam van) een vriendje van een vriendin. Bovendien benoemde u op het Commissariaat-generaal het betreffende vriendje van uw vriendin als L.D. en niet L.S. (notities CGVS, p.19,20). Evenmin haalde u een eventuele vergissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wanneer u werd gevraagd of u enige bemerkingen had over uw voorgaand interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities CGVS, p.3). Het door u voorgehouden gedwongen huwelijk op vijftienjarige leeftijd –een leeftijd die volgens beschikbare rapporten in Guinee zeer gangbaar is- komt dan ook volledig op de helling te staan. Het is immers niet aannemelijk dat u niet in staat zou zijn de correcte naam van uw echtgenoot –met wie u overigens stelde een goede huwelijkse band te hebben gehad- weer te geven (notities CGVS, p.19,20,22,28,30). Uw algemene geloofwaardigheid staat dan ook volledig op de helling.

Voor zover er nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen –quod non-, dient te worden gewezen naar de even opmerkelijke verklaringen over de man met wie u voor uw vertrek naar België diende te huwen. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaarde niet te hebben geweten hoe de bruidegom die uw oom u voorschotelde heette (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), verklaarde u op het Commissariaat-generaal plotsklaps dat u met meester (ustaz) Ab.D. moest huwen (notities CGVS, p.37). Geconfronteerd met deze verrassende vaststelling antwoordde u: "Neen ik heb dat niet gemeld. Daar werd niet over gesproken, het was een kort interview. We hebben het er niet over gehad over dat detail" (notities CGVS, p.38). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter niet afdoende, noch serieus.

Uit het verslag van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u deze voor akkoord ondertekende nadat ze u werden voorgelezen in de door u gekozen taal, het Peul (zie CGVS vragenlijst p.3). Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig in het gedrang. De opmerking van uw raadvrouw, mr. De Wolf, dit voorgehouden huwelijk te zien in het kader van een traditie en een conservatisme, georganiseerd door uw oom (mail mr. De Wolf, d.d.11/04/2018), kan dan ook -gelet alle bovenstaande vaststellingen- niet worden weerhouden.

Wat betreft het feit dat u volgens het type 2 bent besneden verwees u naar een neergelegd medisch attest dat u liet opstellen (notities CGVS, p.25). U verklaart omwille van deze ingreep tot op het heden pijn te hebben. U verwoordde dit gegeven als volgt: "Het deel dat is weggesneden doet nog steeds pijn omdat het slecht is weggesneden, clitoris is volledig weggesneden maar een ander deel van een ander stuk hangt zo...Het enige probleem dat ik heb zijn de gevolgen van de besnijdenis. Ik heb geen plezier, ik heb geen seksuele opwindning, ik heb gehoord dat meisjes die niet besneden zijn dit probleem niet kennen". Gevraagd of u –aangezien u deze ingreep jaren geleden onderging- enige vrees koestert antwoordde u als volgt: "Ik versta uw vraag niet goed, gaat het over mij of iemand anders?" U werd dan ook gevraagd te melden wat u in uw eigen geval vreest m.b.t. de besnijdenis die u jaren geleden eenmalig onderging. U antwoordde met: "Ja ik ben nog bang want dat geeft problemen he". Gepolst welke problemen u concreet bedoelde zei u zeer algemeen: Het kan moeilijkheden geven aan vrouwen. Opnieuw werd u gevraagd concreet te melden wat u in uw huidige toestand te vrezen heeft. U gaf daarop te kennen: Ik versta u niet, wil u weten of ik vrees heb of bedoelt u of ik terug zal besneden worden? Er werd u dan ook herhaald of u momenteel nog een bepaalde vrees koestert betreffende een besnijdenis. U verwees daarop naar uw vrees uw dochter hetzelfde lot te moeten laten ondergaan (notities CGVS, p.25,26,27,28). Voor u zelf stelde u expliciet geen vrees te koesteren (notities CGVS, p.27). U heeft dan ook –ondanks de opmerking van uw raadvrouw in haar schrijven dat een reeds ondergane besnijdenis als geldige en actuele vervolging dient gezien te worden (zie mail mr. De Wolf d.d.11/04/2018)- geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in verband met de door u reeds ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen inroepen of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er geen enkele element aanwezig is in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis en/of (volledige) infibulatie, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Wat betreft uw stelling niet te willen dat uw dochter –waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs van haar bestaan heeft neergelegd (notities CGVS, p.24)- (in de toekomst) wordt besneden blijkt uit uw verklaringen dat u uw dochter bij uw schoonzus in Guinee heeft achtergelaten (notities CGVS, p.15,16,27). Er dient te worden opgemerkt dat de Vluchtelingenconventie slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor uw dochter niet het geval is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming. Indien u werkelijk, zoals u beweert, tegen genitale verminking gekant bent kan niet worden ingezien waarom u het dan niet uw prioriteit heeft gemaakt uw dochter te beschermen door uw land van herkomst niet te verlaten.

Alle informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Aangaande uw gezondheidsproblemen -u lijdt aan sikkelcelanemie waarvoor u zowel in uw land als in België regelmatig werd en wordt opgevolgd, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde medische attesten ondersteunen dan ook enkel uw verklaringen, aangaande uw aandoening te worden opgevolgd. Medische problemen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 juli 2018 een schending aan van *“artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; art 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikelen 1, 3, 60 van de Conventie van Istanbul van 14 maart 2016 ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Zij merkt op dat de commissaris-generaal op de hoogte was van haar sikkelcelanemie, maar dat die zich louter heeft beperkt *“tot het stellen van drie basisvragen aan verzoekster en hieruit overhaast besloten dat er verder geen steunmaatregelen dienden te worden genomen en verder er geen rekening diende gehouden te worden met de medische situatie van verzoekster, aangezien zij hier ook verder geen melding van maakte tijdens of op het einde van het verhoor”*.

Verzoekster meent echter *“dat, hoewel medische omstandigheden niet in acht worden genomen in het kader van een asielaanvraag, deze wel relevant zijn in de zin dat ze een impact kunnen vormen op de houding, het gedrag en de toestand van de asielzoeker op het gehoor”*. Zij voert aan dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud *“vermoeidheid, stress en angst ervaarde, die haar algemene psychologische en fysieke toestand achteruit deed gaan”, “lacht op ongepaste momenten (duidelijk stressteiken) en soms volledig blokkeert in haar antwoorden”, verward overkomt en zich niet kan concentreren en “tijdens het verhoor verzoekster vaak de vraag niet verstaat en vraagt om te herhalen”*.

Verzoekster benadrukt *“dat het hier gaat over een jonge vrouw, die amper haar ouders heeft gekend, die werd gescheiden van haar broers en zussen, die jarenlang als huisslaaf werd gebruikt, die een besnijdenis en een gedwongen huwelijk onderging en die haar land heeft moeten verlaten zonder haar dochter”, wat volgens haar “op zijn minst als gevolg een onstabiele psychologische toestand [kan] hebben”*.

Waar haar een gebrek aan medewerking verweten wordt, voert zij aan *“dat de reacties van verzoekster op de vragen hieromtrent een uiting zijn van haar angst en stress”, dat zij “meermaals [antwoordde] niet te weten welke documenten en welke maatregelen werden genomen om haar reis uit haar land te organiseren omdat dit de waarheid is” en dat zij “Mm” antwoordde “omdat verzoekster dit gewoon is in haar cultuur (reflex) en zij dit niet doet om niet mee te werken met de tegenpartij, zoals deze laatste laat uitschijnen”*.

Aangaande haar Guinees paspoort, benadrukt verzoekster *“dat zij zelf de stappen niet heeft gezet om het land buiten te komen”, dat “deze administratieve maatregelen werden uitgevoerd door haar entourage en meer bepaald door een vriend van haar echtgenoot”, “dat dit paspoort frauduleus werd verkregen” en “dat de informatie die erin bevat is ook onbetrouwbaar is, zoals vaak voorkomt bij frauduleuze paspoortaanvragen”*.

Zij stelt *“dat er stappen werden gezet om documenten te regelen met het doel om verzoekster te laten vertrekken, dit echter in relatie met eerdere problemen, niet met de problemen die haar vandaag tot in België hebben gebracht” en “dat er jaren geleden werd nagedacht over een reis naar Europa om haar medische toestand onder controle te krijgen en deze beter te verzorgen”, waardoor het volgens haar mogelijk is dat het paspoort “met uitlevering in 2014, op dat moment en voor die reden werd verkregen, zonder link met het gedwongen huwelijk of de huidige vervolgingsgronden”*.

Zij stelt dat zij in 2014 slechts 17 jaar was, wat *“kan verklaren waarom er een fictieve geboortedatum werd opgegeven om verzoeksters minderjarigheid geen obstakel te laten zijn voor het verkrijgen van het paspoort”*. Zij wijst dienaangaande op *“het document Child Notice Guinea 2015”* waarin zou worden aangegeven *“dat de meerderjarigheid in Guinea wordt voltrokken op 21 jaar”* en dat een kind specifieke toestemming moet krijgen van de plaatselijke autoriteiten en de ouders/voogden om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voert aan *“dat het verhoor op het DVZ uiterst moeizaam verliep, door het voortdurend kort te moeten houden en problemen met de aanwezige tolk”, dat zij nooit verklaarde “naar school te zijn gegaan tot het zesde leerjaar”, dat zij T. noemde als naam van haar echtgenoot, dat zij de naam van de persoon met wie ze moest huwen kende en het dus niet duidelijk is “waarom zij deze naam zou achterhouden op het DVZ” en “dat zij nooit had gezegd een paspoort te hebben op het DVZ” maar enkel te kennen gaf “dat zij foto's had laten maken”. Zij stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft “laten weten dat de tolk niet goed verstond wat zij zei”. Zij benadrukt “dat de tegenstrijdigheden met het verhoor van het DVZ grotendeels namen, jaartallen en cijfers betreffen”.*

Wat haar besnijdenis type 2 betreft, wijst zij op artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), op rechtspraak van de Raad van State en op een artikel van de organisatie INTACT. Zij klaagt aan dat er niets is *“in het dossier dat wijst op het volledig ontbreken van een risico dat de verzoekster onderworpen wordt aan een besnijdenis van type 3”* en dat de commissaris-generaal *“geen analyse [deed] om na te gaan of de zekerheid bestaat dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen”*. Volgens verzoekster wordt hiermee de *“motivatieplicht, in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de motivatieplicht en artikel 48/7 van de bovenvermelde vreemdelingenwet”* geschonden.

Zij wijst erop *“dat gedwongen huwelijk en besnijdenis welverspreide gebruiken zijn in de Guinese gemeenschap die zodanig vaak voorkomen dat het aanhalen hiervan niet zo gemakkelijk opzij kan worden gezet”, dat “het algemene verhaal van verzoekster omtrent haar leven als huisslaaf, de besnijdenis, het vroege gedwongen huwelijk, de vlucht van haar man, het tweede gedwongen huwelijk wel steek houdt”* en dat *“bij het lezen van het verhoorverslag het inderdaad [opvalt] dat verzoekster veelvuldige details weergeeft van haar verhaal en dit op een doorleefde en geloofwaardige manier”*.

Volgens verzoekster werd zij vervolgd op basis van haar geslacht. Zij stelt aan dat *“Indien uw Raad, in een onwaarschijnlijke situatie, besluit om de vervolgsgrond op basis van het geslacht niet te aanvaarden, dient te worden aangehaald dat de verzoekster door haar geslacht wel toebehoort tot de sociale groep van de vrouwen”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming verwijst verzoekster naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Zij meent dat *“zijn regio zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van zijn regio een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit”* en wijst op haar *“kwetsbaar profiel”* zijnde *“een alleenstaande vrouw, van een jonge leeftijd, zonder opleiding en getroffen door een zware ziekte die geregeld crisisaanvallen veroorzaakt”* die een besnijdenis en uithuwelijking onderging. Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal *“op geen enkel moment de algemene situatie in Guinee [bespreekt], en meer specifiek de regio van verzoekster, en het impact dat deze kan hebben op haar gezien haar profiel, in de bestreden beslissing”*.

Volgens verzoekster werd er *“geen rekening gehouden met deze aangehaalde vervolgingsgronden, ook al worden deze wettelijk bepaald”* en is de bestreden beslissing *“in die zin niet voldoende gemotiveerd volgens de motiveringsplicht die opgelegd wordt aan de tegenpartij en [dient] bijgevolg vernietigd te worden”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Guinee uit vrees voor een gedwongen huwelijk en uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster brengt geen enkel objectief element aan die dit concreet kan aantonen. Het is dan ook noodzakelijk dat de mondelinge verklaringen van verzoekster haar vooropgezette beweringen aannemelijk maken.

2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvankelijk meermaals beweerde geen weet te hebben van een paspoort op haar naam (*"Ik weet niet of iemand dat zou hebben gedaan voor mij, maar het is mogelijk maar ik weet er niets van. [...] Ik weet niet, ik weet niet. [...] Ik ken niemand die dat voor me elders zou hebben kunnen doen. [...] Ik weet niets. [...] Ik zei enkel dat één keer men me foto's had gevraagd, maar ik weet niet wat die person met deze foto's heeft gedaan."*; notities, p. 6-7). Na confrontatie moest zij uiteindelijk toegeven dat een vriend van haar man een paspoort voor haar liet maken, dat zij hem foto's had gegeven en dat zij later met hem een visum aanvraag bij de Italiaanse ambassade in Senegal (notities, p. 8-10). Verzoeksters aanvankelijke herhaaldelijke ontkenningen op het Commissariaat-generaal staan overigens in schril contrast met haar beweringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij liet noteren over een paspoort te hebben beschikt, waarmee zij in Senegal een Italiaans visum probeerde regelen, maar dit in Guinee te hebben achtergelaten (verklaring DVZ, vraag 28).

2.3.3. Het paspoort waarmee verzoekster het Italiaans visum aanvraag in Senegal vermeldt als geboortedatum 20 januari 1989, terwijl verzoekster tijdens haar asielprocedure aangaf geboren te zijn op 25 maart 1997. De argumentatie in het verzoekschrift *"dat dit paspoort frauduleus werd verkregen"*, *"dat de informatie die erin bevat is ook onbetrouwbaar is, zoals vaak voorkomt bij frauduleuze paspoortaanvragen"* en dat *"er een fictieve geboortedatum werd opgegeven om verzoeksters minderjarigheid geen obstakel te laten zijn voor het verkrijgen van het paspoort"* is niet ernstig. Verzoekster maakt noch middels haar verklaringen aannemelijk dat het paspoort, zoals vermeld in het visumdossier, niet authentiek zou zijn of dat het paspoort op basis van valse gegevens werd uitgereikt. De verwijzing in het verzoekschrift naar het document *"Child Notice Guinea 2015"* waarin zou worden aangegeven *"dat de meerderjarigheid in Guinea wordt voltrokken op 21 jaar"* en dat een kind specifieke toestemming moet krijgen van de plaatselijke autoriteiten en de ouders/voogden om het grondgebied te verlaten, toont niet aan dat verzoekster zich in een dergelijke situatie zou hebben bevonden. De Raad stelt dienaangaande nog vast dat verzoekster zelf geen enkel document aanbrengt dat haar beweerde identiteitsgegevens en leeftijd kan staven. Noch kan ingezien worden waarom verzoekster, zelfs indien ze nog minderjarig geweest zou zijn, niet eenvoudiger en vooral goedkoper een echt paspoort kon verkrijgen met een toestemming van een derde. Dit klemmt te meer nu verzoekster geenszins beweert in de negatieve aandacht te staan van haar nationale overheid, laat staan te zijn vervolgd. Haar nalaten om enig ander document voor te leggen dat haar beweerde werkelijke (jongere) leeftijd zou kunnen aantonen, bevestigt dan ook de vaststelling dat de geboortedatum volgens het visumdossier op waarheid berust. Verzoekster was bij haar aankomst in België geen 19 jaar maar een jonge ervaren vrouw van 28 jaar van een dochter. Verzoekster heeft ook een erfelijke ziekte (vader en een van haar zussen zijn ook aangetast) waardoor ze zwaar werk moet vermijden en tijdig moet rusten (zie medisch attest 15 maart 2017). Verzoeksters verklaringen dienen dan ook in dit opzicht te worden gelezen.

2.3.4. Uit het visumdossier blijkt dat verzoekster in 2015 bij de Italiaanse ambassade in Senegal tevergeefs een visum aanvraag en dat zij bij deze aanvraag over een Guinees paspoort beschikte, afgegeven op 15 maart 2014 en geldig tot 14 maart 2019, zijnde nog vóór haar man in 2015 Guinee verliet en haar oom haar aan een andere man wilde uithuwelijken.

De beweringen in het verzoekschrift *“dat er stappen werden gezet om documenten te regelen met het doel om verzoekster te laten vertrekken, dit echter in relatie met eerdere problemen, niet met de problemen die haar vandaag tot in België hebben gebracht”* en *“dat er jaren geleden werd nagedacht over een reis naar Europa om haar medische toestand onder controle te krijgen en deze beter te verzorgen”* stroken maar deels met de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar gaf zij immers te kennen dat zij reeds in 2014 het land wilde verlaten omwille van haar medische problemen maar benadrukt dat dit tevens is ingegeven door van het vertrek van haar man en de dwang van haar oom om opnieuw te huwen (*“Ik was ziek en ik was alleen gelaten, mijn man was weg, ik was ziek, ik had een baby, hij wilde me helpen, hij wilde dat ik me liet verzorgen, hij wilde dat ik mentaal ver van deze problemen zou zijn. [...] Ik had problemen met mijn oom vaderskant, er waren mensen die mijn hand vroegen, hij wilde dat, er waren mannen die me wilde huwen en mijn oom wilde me onder druk zetten dat ik dat zou aanvaarden, maar toen was het niet zo onder druk als later.”*; notities, p. 9-10). Dat verzoekster haar wil om te vertrekken in 2014 verbindt aan de problemen met haar oom is uiteraard onverenigbaar met haar stelling dat deze problemen zich pas in 2015 afspeelden nadat haar man Guinee verlaten had. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoekster een paspoort aanvraag om naar het buitenland te vertrekken om medische redenen. Dit ondergraaft uiteraard de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen.

2.3.5. Dit kan ook blijken uit verzoeksters incoherente verklaringen die de onwaarachtigheid van de gedwongen uithuwelijking bevestigen.

Zo stelde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de man aan wie zij de eerste keer gedwongen uitgehuwelijkt werd *“L.S.”* heet (verklaring DVZ, vraag 15a), terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat de man *“T.H.S.”* heet (notities, p. 19). De uitleg tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij L. heeft genoemd als *“het vriendje van een vriendin van me, ik heb toen L. genoemd als naam, dat is vriendje van een vriendin, misschien hebben ze zich vergist daar”* (notities, p. 20) is geenszins aannemelijk. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd immers nergens naar (de naam van) het vriendje van haar vriendin gevraagd, laat staan dat dit verkeerdelijk genoteerd zou worden toen haar burgerlijke staat en echtgenoot besproken werd (verklaring DVZ; vraag 14, 15a). Dat een dergelijk irrelevant detail als *“het vriendje van een vriendin van me”* wel ter sprake zou zijn gekomen, en neergeschreven werd, is overigens moeilijk verzoenbaar met de stelling in het verzoekschrift *“dat het verhoor op het DVZ uiterst moeizaam verliep, door het voortdurend kort te moeten houden”*. Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dan weer dat het vriendje van haar vriendin *“L.D.”* heet (notities, p. 19-20), waardoor hoe dan ook niet kan worden aangenomen dat zij *“L.S.”* in die hoedanigheid zou genoemd hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.6. Indien verzoekster vertrokken is om een gedwongen huwelijk te vermijden dan kan verwacht worden dat ze dit goed overwogen heeft en dus ook nuttig kan toelichten. Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk niet te hebben geweten hoe de tweede man heet met wie zij in 2015 moest trouwen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal wijzigde ze deze verklaring en stelde dat zij aan met *“meester (ustaz) Ab.D.”* moest huwen (notities, p. 37) zonder deze wijziging nader toe te lichten. Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij de naam van de persoon met wie ze moest huwen kende en het dus niet duidelijk is *“waarom zij deze naam zou achterhouden op het DVZ”*, merkt de Raad op dat de Raad hierover niet dient te speculeren en slechts kan vaststellen dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen erop wijzen dat zij haar verklaringen aanpast naarmate de asielprocedure vordert en ze dit nuttig acht. Indien zij werkelijk opnieuw uitgehuwelijkt werd en de naam van deze man kende, kan niet worden ingezien waarom zij bij haar eerste interview, toen haar gevraagd werd met wie zij diende te huwen, antwoordt: *“Dat weet ik niet. Ik ken zijn naam niet. Hij was Koranleraar en hij was een vriend van mijn oom.”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk kan niet overtuigen.

2.3.7. Wat betreft de besnijdenis (type 2) die verzoekster onderging en waarvan zij tot op heden last ondervindt, merkt de Raad op dat verzoekster op het Commissariaat-generaal geen enkele persoonlijke toekomstige vrees formuleerde dienaangaande, hoewel zij hiernaar meermaals gevraagd werd (notities, p. 25-28). Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, rechtspraak van de Raad van State en een artikel van de organisatie INTACT en gesteld wordt dat er niets is *“in het dossier dat wijst op het volledig ontbreken van een risico dat de verzoekster onderworpen wordt aan een besnijdenis van type 3”* en dat de commissaris-generaal *“geen analyse [deed] om na te gaan of de zekerheid bestaat dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen”*, wijst de Raad erop dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoekster onderging reeds een besnijdenis, zij gaf zelf aan *"Ik ben besneden er is niets meer wat men kan wegsnijden"* (notities, p. 27) en zij maakte geen melding van (een vrees voor) herbesnijdenis en/of (volledige) infibulatie (notities, p. 25-28). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt voorts dat de geconsulteerde bronnen enkel melding maken van herbesnijdenis gedurende de herstelperiode van de eerste besnijdenis (wanneer de familie van oordeel is dat er aanvankelijk niet goed besneden werd of wanneer de eerste besnijdenis niet goed werd uitgevoerd door een leerling-besnijder) en binnen bepaalde radicale islamitische kringen wanneer men van oordeel is dat de clitoris niet helemaal werd weggesneden. Verschillende bronnen geven aan dat een herbesnijdenis niet kan plaatsvinden bij een vrouw die reeds een besnijdenis type 2 onderging, zoals verzoekster. Verzoekster toont dan ook niet aan een toekomstige vrees te hebben ter zake, ze blijft theoretisch. Het medisch attest inzake de besnijdenis type 2 kan de vaststellingen met betrekking tot haar asielmotieven niet wijzigen.

2.3.8. Aangaande verzoeksters vrees dat haar dochter in Guinee besneden zal worden (notities, p. 15-16, 27), merkt de Raad op dat zij geen enkel begin van bewijs van het bestaan van een dochter neerlegt (notities, p. 24). Tevens gaf zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum van haar dochter 10 juli 2013 op (verklaring DVZ, vraag 16), maar stelde zij op het Commissariaat-generaal dat haar dochter geboren werd op 9 september 2013 (notities, p. 23). Hoe dan ook, indien verzoekster inderdaad een dochter had dan blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij deze dochter in Guinee heeft achtergelaten bij haar schoonzus (notities, p. 16, 27). Het Vluchtelingenverdrag is evenwel enkel van toepassing op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor verzoeksters (beweerde maar niet aangetoonde) dochter niet het geval is. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoekster de gevolgen van het (niet) besnijden van haar dochter niet zal dragen. De Raad kan dan ook niet inzien waarom zij om die reden internationale bescherming zou moeten worden toegekend. Dat verzoekster, zoals hierboven vastgesteld, niet uit vrees voor haar leven maar om andere persoonlijke redenen naar Europa is gekomen, bevestigt het gebrek aan vrees voor besnijdenis van haar dochter. Anders besluiten zou immers grove nalatigheid van verzoekster veronderstellen voor de gezondheid en de fysieke integriteit van haar dochter.

2.3.9. De stellingen in het verzoekschrift *"dat het verhoor op het DVZ uiterst moeizaam verliep, door het voortdurend kort te moeten houden en problemen met de aanwezige tolk"*, dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft *"laten weten dat de tolk niet goed verstond wat zij zei"* en *"dat de tegenstrijdigheden met het verhoor van het DVZ grotendeels namen, jaartallen en cijfers betreffen"*, kunnen de tegenstrijdigheden over haar paspoort, haar schoollopen, de geboortedatum van haar dochter, de naam van haar echtgenoot en de naam van de tweede man met wie zij moest huwen niet vergoelijken. Immers dit betreffen (cijfer)feiten waarvoor de vertalingsnood beperkt is. De Raad wijst er nog op dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Peul en dat zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de verzoekster om internationale bescherming erop gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien bevestigde verzoekster bij het aanvangen van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat alles op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat zij er alles had verstaan (notities, p. 3). Later tijdens het onderhoud beweerde verzoekster plots wel dat de tolk haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken mis begrepen had (*"Nee neen, ik gaf dezelfde naam op, de tolk heeft dat verkeerd verstaan. [...] Ik weet niet wat de tolk schreef."*; notities, p. 20, 24), maar dit was telkens na confrontatie met haar afwijkende verklaringen van deze van bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betreffen dan ook een loutere *post factum* beweringen in een poging haar afwijkende verklaringen recht te trekken. Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met incoherenties, louter en laattijdig te stellen dat er een miscommunicatie gebeurde en dat de tolk bepaalde zaken verkeerd begrepen heeft of dat haar verklaringen anders genoteerd werden. Verzoekster toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst en verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

2.3.10. Dat de commissaris-generaal op de hoogte was van haar sikkelcelanemie, maar dat die zich louter heeft beperkt *"tot het stellen van drie basisvragen aan verzoekster en hieruit overhaast besloten dat er verder geen steunmaatregelen dienden te worden genomen en verder er geen rekening diende gehouden te worden met de medische situatie van verzoekster, aangezien zij hier ook verder geen melding van maakte tijdens of op het einde van het verhoor"*, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, kan niet blijken.

Verzoekster en haar advocaat hebben immers nagelaten hierover enige opmerkingen te maken tijdens het persoonlijk onderhoud, hoewel ze hiertoe de kans kregen, zowel bij de aanvang als op het einde van het gehoor (notities, p. 40-41). Ook tot op heden wordt niet aangegeven op welke manier onvoldoende rekening werd gehouden met verzoeksters medische toestand tijdens de asielprocedure, noch waarom verzoeksters medische conditie van die aard zou zijn dat zij geen verhoor zou kunnen doen over feiten uit haar eigen leven en waarvoor ze beweerdelijk naar Europa kwam.

2.3.11. De Raad stelt vast dat verzoekster ook thans geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden *“psychologische en fysieke toestand”* van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Immers indien verzoeksters medische problemen een behandeling noodzakelijk maken kan ervan uitgegaan worden dat verzoekster haar Belgische arts van haar asielprocedure op de hoogte brengt. Waar in het verzoekschrift wordt gemeend zij tijdens het persoonlijk onderhoud *“vermoeidheid, stress en angst ervaarde, die haar algemene psychologische en fysieke toestand achteruit deed gaan”, “lacht op ongepaste momenten (duidelijk stressteken) en soms volledig blokkeert in haar antwoorden”,* verward overkomt en zich niet kan concentreren en *“tijdens het verhoor verzoekster vaak de vraag niet verstaat en vraagt om te herhalen”,* blijft dit aldus de opinie van verzoeksters raadsman. De Raad benadrukt nog dat elke verzoeker om internationale bescherming in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en angst zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoeksters vaagheid en incoherenties omtrent de door haar zelf aangebrachte en beweerde feiten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat verzoekster de vragen goed begreep, maar dat zij de vragen op incoherente wijze beantwoordde, hetgeen echter niet kan teruggebracht worden tot een slecht begrip van de vragen. Integendeel, uit de notities kan inderdaad blijken dat verzoekster haar verklaringen bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en zij met concrete informatie wordt geconfronteerd, bijvoorbeeld wanneer zij uiteindelijk toegaf een paspoort te hebben gehad (notities, p. 8-10) en wanneer zij bevraagd werd over de naam van haar echtgenoot en haar afwijkende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities, p. 19-20). Hieruit kan geen problematische *“psychologische en fysieke toestand”* maar wel een duidelijke alertheid blijken. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke of fysieke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven. Evenmin verduidelijkt verzoekster welke *“vragen een erg suggestief karakter hadden gezien deze al de positie van de PO lieten doorschijnen en soms geen plaats lieten voor een vrij antwoord van Mevrouw”,* zoals aangebracht in de e-mail van 11 april 2018 van haar advocaat. Ook dit gaat niet verder dan een niet ondersteunde mening van verzoeksters advocaat.

De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde stukken betreffen de medische opvolging van haar *“drépanocytose homozygote”* (sikkelcelanemie) en kunnen evenmin de besluiten inzake verzoeksters asielmotieven wijzigen.

2.3.12. De bewering in het verzoekschrift *“dat het hier gaat over een jonge vrouw, die amper haar ouders heeft gekend, die werd gescheiden van haar broers en zussen, die jarenlang als huisslaaf werd gebruikt, die een besnijdenis en een gedwongen huwelijk onderging en die haar land heeft moeten verlaten zonder haar dochter”,* zoals ook besproken in de e-mail van 11 april 2018 van haar advocaat, gaat voorbij aan de vaststellingen dat objectieve gegevens uit het administratief dossier het vooropgezette profiel van verzoekster ontkennen. Eerder werd reeds opgemerkt dat de verklaringen over haar beweerde jonge leeftijd niet stroken met de gegevens in het visumdossier, waaruit blijkt dat zij bij haar verzoek om internationale bescherming reeds 28 jaar oud was. Evenmin kan geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen in Guinee, waardoor deze evenmin *“op zijn minst als gevolg een onstabiele psychologische toestand [zou kunnen] hebben”.* De Raad herhaalt dat het medisch attest dat verzoekster een vader en meerdere zussen vermeldt (zie punt 2.3.3.). Hoe dan ook verzoekster legde valse verklaringen af omtrent haar leeftijd. Bovendien liet zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken noteren 6 jaar school te hebben gelopen (verklaring DVZ, vraag 11). Haar loutere ontkennen tijdens haar persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift (notities, p. 22) kan niet overtuigen, nu niet kan ingezien worden waarom ze hierover zou liegen.

2.3.13. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat gedwongen huwelijk en besnijdenis welverspreide gebruiken zijn in de Guinese gemeenschap die zodanig vaak voorkomen dat het aanhalen hiervan niet zo gemakkelijk opzij kan worden gezet”,* kan verzoekster niet gevolgd worden. Immers uit de toegevoegde informatie kan niet blijken dat vrouwen waarvan het overlijden van de echtgenoot ‘niet kan vastgesteld worden’, gedwongen zouden worden opnieuw te huwen.

In tegendeel, verzoekster heeft volgens haar verklaringen een dochter waarover ook de familie van de vader zeggenschap heeft en bovendien brengt verzoekster geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat polyandrie bij de Peulh gebruikelijk is (zie administratief dossier landeninformatie). Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst inzake gedwongen huwelijken (en besnijdenis), niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, gelet op voorgaande vaststellingen.

2.3.14. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Guinee een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De loutere bewering in het verzoekschrift dat *“zijn regio zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van zijn regio een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit”* en de opmerking dat de commissaris-generaal *“op geen enkel moment de algemene situatie in Guinee [bespreekt], en meer specifiek de regio van verzoekster, en het impact dat deze kan hebben op haar gezien haar profiel, in de bestreden beslissing”*, toont niet aan dat er in Guinee een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeksters voert geen begin van bewijs aan dat sprake zou zijn van een dergelijke situatie.

2.5. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 1 (*“Doelstellingen van het Verdrag”*), 3 (*“Begripsomschrijvingen”*) en 60 (*“Gendergerelateerde asielverzoeken”*) van het Verdrag van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul). Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad.

Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit verdrag: *“Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of*

psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)". Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit minimaal toegelicht, wat voornoemde artikelen van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegen. Hoe dan ook blijft verzoekster met haar verwijzing naar dit Verdrag van Istanbul louter theoretisch. Dit klemmt te meer gezien geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangehaalde (gendergerelateerde) toekomstige vrees voor vervolging en verzoekster zelf meent dat haar in Guinee achtergelaten dochter geen vrees dient te koesteren voor gendergerelateerd geweld. Verzoekster verduidelijkt voorts niet aan welke gendergerelateerde problemen niet onderzocht werden, noch hoe de criteria uit het Vluchtelingenverdrag op een niet gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld.

2.7. Aangaande de aangevoerde schending van "*artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*", merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK